

Španjcev in Francozov. Vsled tega se je bati, da vzbuhne zdaj ustaja zoper nje. To pa jim težko pomore do tega, da se jih znebijo, kajti španjska in francoska vlada ste v tem edini, da obdržite še na dalje oblast čez tamošnje državo. Kaj pa tedaj bode iz vsega, izvemo še že, ako nas Bog ne pokliče prej s tega sveta.

Amerika. V Guatemali je ustaja in po vseh večih mestih vre, kakor da se jim godi največja krivica po sedanjih republikanskih oblastih. — V »združenih državah« še vsprejmejo tudi naprej priseljencev, če ne pridejo tje brez — drobiža. Nemaničev pa se branijo tudi v tej državi.

Za poduk in kratek čas.

Miserere.

Iz češčine preložil J. Sattler.

(Dalje.)

»Prepotoval sem vso Francijo, vse Laško in večji del te dežele, znamenite zaradi godbe cerkvene; ali nikjer nisem slišal ni jednega Miserera, ki bi bil me navdušil, ne jednega, ne jednega, a slišal sem jih toliko, da smem reči, da sem slišal vse!«

»Vse?« zakliče jeden izmed pastirjev. »Miserera z gor pa še gotovo niste čuli?«

»Miserere z gor!« zavpije skladatelj vesel in začuden. »Kakšen je ta Miserere? ...«

»Glejte!« odvrne pastir in nadaljuje s skrivnostnim glasom: »ta Miserere, katerega čuje le tisti, ki se potika, kakor jaz, po dnevi in po noči skozi goščo in po pečevju za čredo, je cela povest, ki je pa prav tako resnična, kakor se dozdeva neverjetna.«

»V najmanj pristopnem kraju teh skalovitih grebenov gorskih, ki robijo dolino, v kateri leži skrita le-ta opatija, stal je pred mnogimi leti — kaj pravim pred mnogimi leti! — pred mnogimi veki slaven samostan.«

»Ta samostan je ustanovil, kakor se govori, nek plemenitnik na svoje troške in sicer z imetjem, katero bi podedoval njegov sin, katerega pa je umirajoč zavrzel zaradi grešnega njegovega življenja.«

»Nekaj časa bilo je vse dobro.«

Ko je pa videl ta sin — bil je gotovo zlodejev dečko, če ne peklenšček sam v človeški podobi — da imajo menihi njegovo posestvo in da je grad njegov premenjen v samostan, zbere nekoliko tovarišev svojega izpridenega življenja. Neko noč, na sam Veliki četrtek, ko so menihi bili zbrani v koru, in prav v tem trenutku, ko so začeli peti Miserere, zažge samostan, opustoši cerkev in ubije vse menihe.«

»Po tej grozni okrutnosti so izginili lupežniki, in z njimi vred osnovatelj tega dejanja; nihče ne vé kam ... najbrž v pekel.«

»Ogenj je premenil samostan v razvaline.«

»Podrtine cerkvene pa še stojijo dandanes na oni okrogli pečini, iz katere izvira slap, ki pada od skale do skale, in dela potok, ki teče tu mimo opatijske.«

»Toda ta Miserere?!« seže mu v besedo nepotrpežljivi skladatelj.

»Le počakajte; vse po vrsti!« odvrne mirno pastir in nadaljuje svojo povest.

»Okoličani so bili silno razburjeni zaradi tega zločina. Od očeta na sina, od sina na vnuka je prešel spomin te hudobije, o kateri si pripoveduje narod z grozo v dolgih nočeh. Najbolj pa jo vzdržuje v živem spominu to, da se vidi vsako leto tisto noč, ko je ogenj razsul samostan, v razdrti oknih cerkvenih migljajoča luč, in da se čuje neka čudna, jasna, neznana godba,

in da se slišijo otožni, turobni, razrivajoči spevi, ki zadoné zdaj pa zdaj po vetru ...«

»Pojó menihi, katere je treščila nagla smrt nepripravljene v grob. Da bi stopili očiščeni krivde in greha pred prestol Gospodov, prihajajo iz vic in prosijo Boga smiljenja pevajoč Miserere.«

Okrog stoječi so se spogledali; popotnik je pa vprašal plaho pripovedovalca:

»In vi trdite, da se ponavlja to čudo do zdaj?«

»Čez kake tri ure se začne gotovo, ... ker je danes Veliki četrtek in na stolpu opatijskem je odbila ura ravnokar osem.«

»A kako daleč je samostan od tod?«

»Kako tri ure, ... ali ... kaj hočete? ... Kam hočete iti v grozni tej noči?«

»Za Boga milega!« zaklicali so vsi videč, da je popotnik vstal in vzeš palico se odpravljal proti durim.

»Kam da hočem iti? Slišati hočem to čudno godbo; čuti hočem ta veliki, pravi Miserere. — Miserere teh, ki se vračajo po smrti na svet in ki vejo, kaj je to: smrt grešnika!«

Rekši to izginil je zavzetemu bratu in nič manj osuplim pastirjem izpred očíj.

Vihar je tulil in metal sem ter tja z ropotom vrata, kakor da bi jih hotela neka silna roka vzdigniti iz tečajev; dež je curkoma lil bobneč po šipah; včasí je razsvetlil blisk hipno ves obzor, kakor daleč je le moglo dogledati oko.

Ko so se zavedeli iz prvega strahu, zakliče brat:

»Blazen je! ...«

»Blazen je!« ponavljali so pastirji in znova začeli razkopavati ogenj. (Dalje prih.)

Smešnica. »Čemu pa bode«, vpraša gospod iz mesta kmeta, ki stoji pri svoji novi hiši, »čemu pa bode ta hiša? Podoba je, da za ječo.« »Mogoče«, odvrne mu kmet, »ali jetnike dobimo va-njo iz mesta.«

Razne stvari.

(Premeščenje.) Gosp. dr. Avgust Sežun, c. kr. okrajni zdravnik na Ptui, pride na enako mesto v Ljutomer, dr. Rud. Sadnik pa iz Feldbacha na Ptuj in dr. K. vit. Helly iz Ljutomera v Feldbach.

(Okr. zastop.) G. A. Langer, župan v Marenbergu, ni dobil od svetlega cesarja potrjenja za načelnika v okr. zastopu Marenberskem. Mož je v službi J. Schönererja.

(Bogoslovje.) Preč. g. Ignacij Orožen, stolni prošt in namestnik mil. knezoškofa pri znanstvenih skušnjah v bogoslovji v Mariboru, so to zadnjo čast odložili, katero so vzdržali blizo 20 let. Mil. knez in škof pa so vsled tega imenovali si za namestnika preč. gosp. Karola Hribovšek, stoln. korarja in ravnatelja v kn. šk. duhovnišči.

(Čitalnica.) V odboru slov. čitalnice v Ormoži, so v tem letu ti-le gg.: gostilničar Fr. Gomsí, predsednik; župnik Jak. Cajnkar, namestnik; blagajnik Franc Čulk, odv. kandidat; tajnik dr. Fr. Omulec, odvetnik; dr. Ivan Gršak, c. kr. notar, Ivan Knop, kontrolor pri c. kr. davkarji in Fr. Magdič, mlinar — odborniki.

(Šola.) Na ljudski šoli v Globokem pri Brežicah se poučuje odslej v obeh razredih le po poldnevu; učitelja sta postala gg. Alojzij Krivec v Slivnici in Ant. Grajsnik v Novi cerkvi.

(Nemška omika.) Na c. kr. gimnaziji v Celji je več nemških profesorjev, ali brž najbolj nemški izmed njih je g. Miha Knittel, kajti v svojih nemških prsih